

1. Completa els espais vermells amb la informació adequada.
2. Desplaça cada quadre groc al lloc del text que li escau més.
3. Escriu a cada requadre lila la paraula marcada en negreta que coincideix amb la definició.
4. Desplaça cada requadre verd davall l'estrofa que resumeix millor.

AUTOR: BONAVENTURA CARLES

ANY DE PUBLICACIÓ

El vers que té la forma 6+6 té el nom d'...

La rima en què coincideixen sons vocals i consonàntics a partir de la darrera vocal tònica del vers es diu...

Adéu-siau, turons, per sempre adéu-siau,
Oh serres desiguals, que allí, en la pàtria mia,
Dels e del cel de lluny vos distingia,
Per lo repòs etern, per lo color més blau.
Adéu tu, vell Montseny, que des tan alt palau,
Com guarda vigilant de boira e neu,
Guaites per un forat la tomba del Jove,
E al mig del mar la mallorquina nau.

Jo tan superbe front coneixia llavors,
Com conèixer pogués lo front de mos parents,
Coneixia també to so de tos torrents,
Com la de ma mare o de mon fill los plors.
Mes, arrèncat després per fets perseguidors,
Ja no coneix ni sent com en millers vegades;
Així d'arbre migrat a terres apartades,
Son gust perden los fruits e son les flors.

Què val que m'haja tret una enganyosa sort
A veure de més prop les torres de Castella,
Si el cant del trobador no la mia orella,
Ni desperta en mon pit un generós record?
En va a mon dolç país en ales jo em transport,
E veig del Uobregat la platja serpentina,
Que fora de cantar en llengua llemosina,
No em queda més plaer, no tinc conhort.

Plaui-me encara la llengua d'aquells savis,
Que ompliren l'univers de llurs costums e lleis,
La llengua d'aquells forts que acataren los reis,
Defengueren llurs drets, venjaren llurs agravis.
Muira, muira ingrát que, en sonar en sos llavis
Per estranya regió l'accent nadiu, no plora,
Que en pensar en sos llars, no es consum ni s'engora,
Ni cull del mur sagrat la lira dels seus avis!

En llemori conà lo meu primer vagit,
Quan del mugró matern la dolça bevia;
En llemori al Senyor cada dia,
E càntics llemosins somiava cada nit.
Si quan me trobo sol, parl amb mon esperit,
En llemori li parl, que llengua altra no sent,
E ma boca llavors no sap mentir ni menti,
Paix surten més raons del centre de mon pit.

Ix, doncs, per a expressar l'afecte més sagrat
Que poga d'hòme en cor gravar la mà del cel,
Oh llengua a mos sentits més dolça que la mel,
Que em tornes les virtuts de ma innocent edat.
Ix, e crida pel món que mai mon cor ingrat
Cessarà de cantar de mon la glòria.
E passe per la veu son nom e sa memòria
Alt propis, alt estranys, a la posteritat.

Avantpassats ja morts

Forma arcaica del verb *morí*

Designis del destí

Meva (en llenguatge poètic)

Dialecte de l'occità (també es refereix al català antic)

Instrument musical que representa la poesia

Progenitors

Surt!

Perquè

Alleujament

Plor infantil

Possessiu que vol dir "d'ells"



cobert

perfum

veu

immens

parlar

altre

sent

pregava

patró

núvol

llet

En el passat, la seva llengua era parlada per gent important.

Parlar la llengua li serveix de consol.

La llengua materna és la que expressa sinceritat i intimitat.

El poeta s'acomiada del seu país.

Per això, felicita el seu cap amb la seva llengua.

L'atzar de la vida l'ha duit lluny del país.